

Arrest

nr. 79 734 van 20 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 februari 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 januari 2012 tot afgifte van en bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MAJD TEYMOURI, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen, die volgens hun verklaringen op 15 oktober 2008 het Rijk zijn binnengekomen, dienden op 17 oktober 2008 elk een asielaanvraag in.

1.2. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 13 januari 2009 ten aanzien van elk van de verzoekende partijen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekende partijen stelden tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arresten met nrs. 27 464 en 27 465 van 15 mei 2009 weigerde de Raad verzoekende partijen eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Verzoekende partijen dienden op 16 juni 2009 elk een tweede asielaanvraag in.

1.5. Op 25 juni 2009 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten aanzien van elk van de verzoekende partijen een beslissing tot weigering tot in overwegingname van de asielaanvraag. Verzoekende partijen stelden tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad.

1.6. Verzoekende partijen dienden op 29 juli 2009 een derde asielaanvraag in.

1.7. Op 25 augustus 2009 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten aanzien van elk van de verzoekende partijen een beslissing tot weigering tot in overwegingname van de asielaanvraag.

1.8. Bij arresten met nrs. 33 328 en 33 329 van 28 oktober 2009 verwierp de Raad de beroepen die door verzoekende partijen werden ingesteld tegen de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 25 juni 2009.

1.9. Verzoekende partijen dienden op 24 december 2010 een vierde asielaanvraag in.

1.10. Op 25 juni 2011 dienden verzoekende partijen een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.11. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid machtigde verzoekende partijen op 1 juli 2011 tot een tijdelijk verblijf. Hij gaf opdracht aan de burgemeester van de gemeente Ravels om verzoekende partijen in het bezit te stellen van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister met een geldigheidsduur van zes maanden en hij liet verzoekende partijen op de hoogte stellen van de voorwaarden waaraan zij dienden te voldoen opdat een verlenging van de geldigheidsduur van de verblijfsmachtiging zou toegestaan worden.

1.12. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 29 juli 2011 ten aanzien van elk van de verzoekende partijen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.13. Op 4 januari 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing die verzoekende partijen op 16 januari 2012 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Gelet op artikel 13 §3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door artikel 12 van de wet van 15 september 2006;

*Overwegende dat de genaamde [Y. A.][...], onderdaan van Afghanistan
+ echtgenote: [Y. F.] [...] en hun 2 kinderen: [Y. M. E.] [...] en [Y. A.] [...] (eveneens onderdanen van Afghanistan),*

[...]

- gemachtigd werden tot een verblijf in België van meer dan drie maanden met beperkte duur in toepassing van artikel 9 en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door dé wet van 15 september 2006.

Overwegende dat betrokkenen in het bezit werden gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister geldig voor de duur van zes maanden (A-kaart geldig tot 13.01.2012).

Overwegende dat als voorwaarden voor de verdere verlenging van hun tijdelijke verblijfstitel de volgende voorwaarden werden gesteld:

“Tussen de 45ste en de 30ste dag voor het verstrijken van hun verblijfstitel, tenminste één van volgende

personen: [Y. A.] of [Y. F.]

- ofwel een arbeids- of beroepskaart en een bewijs van effectieve en recente tewerkstelling voorleggen
- ofwel aantonen dat zij niet ten laste vallen van de Belgische Staat, wat wil zeggen dat zij moeten aantonen dat zij in staat zijn om in hun levensonderhoud en dat van hun kinderen te voorzien zonder beroep te doen op overheidssteun.
- De verlenging van de verblijfstitel (BIVR beperkte duur) is voorwaardelijk verbonden aan het onderzoek van de veiligheidstoestand in Afghanistan, gelinkt aan het profiel van de titularis van de verblijfstitel”

Tevens kan de verlenging van het BIVR slechts toegestaan worden indien zij het bewijs van zijn identiteit en nationaliteit leveren in toepassing van het koninklijk besluit van 16 juli 1992 betreffende de bevolkingsregisters en het vreemdelingenregister.”

Overwegende dat noch de heer [Y. A.] noch mevrouw [Y. F.] een bewijs van effectieve en recente tewerkstelling kunnen voorleggen. Uit het voorgelegde OCMW attest dd.29/11/2011 blijkt dat betrokkenen equivalent leefloon ontvingen in de periode van 01/09/2011 t.e.m. 30/11/2011 ten bedrage van 2943,81 euro. Er wordt geen OCMW attest voorgelegd van de vorige verblijfplaats Ravels waar het gezin officieel stond ingeschreven voor 09/09/2011 om na te gaan of voorheen ook steun werd ontvangen. Betrokkenen voldoen hiermee niet aan de aan hun verblijf gestelde voorwaarden. Het feit dat meneer is ingeschreven als werkzoekende bij de VDAB vanaf 13/09/2011 en vanaf september pogingen ondernam om werk te zoeken alsook Nederlandse lessen te volgen en een verplicht inburgeringstraject volgde en hiervan bewijzen levert, doet in wezen niets af aan de voorwaarden gesteld aan zijn tijdelijk verblijf.

Inzake de asielaanvraag van betrokkenen ingediend op 24/12/2010 werd op 29/07/2011 door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming genomen. Derhalve is het onderzoek van de veiligheidstoestand in Afghanistan, gelinkt aan het profiel van de titularis van de verblijfstitel beëindigd.

Om deze redenen wordt besloten om:

In uitvoering van artikel 26/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 27 april 2007, aan hen het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovaakse Republiek, Slovenië, Spanje, Tsjechische Republiek, Zweden en Zwitserland binnen de dertig dagen.

De echtgenote [Y. F.] [...] en de minderjarige kinderen [Y. M. E.] [...] en [Y. A.] [...] volgen de verblijfstoestand van betrokkene.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid

2.1. Aan verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekende partijen te leggen.

2.2. In fine van het verzoekschrift vragen de verzoekende partijen de bestreden beslissing te vernietigen en hen “toe te laten tot verblijf van meer dan drie maanden”. De Raad treedt in het voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet op als annulatierechter. Hij is derhalve niet bevoegd om in de plaats van het bevoegde bestuur vreemdelingen tot een verblijf in het Rijk toe te laten.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen

(hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het billijkheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Uit hun uiteenzetting kan worden afgeleid dat zij ook de schending van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag) en van de artikelen 2, 3 en 14 van het Europees Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Europees handvest) willen aanvoeren.

Zij verschaffen volgende toelichting:

“Dat de bestreden beslissing stelt dat overwegende dat verzoekers gemachtigd werden tot een verblijf in België van meer dan drie maanden met beperkte duur in toepassing van artikel 9 en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15 september 2006.

Dat overwegende dat verzoekers in het bezit werden gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister geldig voor de duur van zes maanden (A-kaart geldig tot 13.01.2012)

Dat overwegende dat als voorwaarden voor de verdere verlenging van [ee]n tijdelijke verblijfstitel de volgende voorwaarden werden gesteld:

tussen de 45ste en de 30ste dag voor het verstrijken van hun verblijfstitel, tenminste één van de volgende personen: [Y. A.] of [Y. F.]:

- ofwel een arbeids- of beroepskaart en een bewijs van effectieve en recente tewerkstelling voorleggen*
- ofwel aantonen dat zij niet ten laste vallen van de Belgische Staat, wat wil zeggen dat zij moeten aantonen dat zij in staat zijn om in hun levensonderhoud en dat van hun kinderen te voorzien zonder beroep te doen op overheidssteun.*
- De verlenging van de verblijfstitel (BIVR beperkte duur) is voorwaardelijk verbonden aan het onderzoek van de veiligheidstoestand in Afghanistan, gelinkt aan het profiel van de titularis van de verblijfstitel.*

Dat de bestreden beslissing tevens stelt dat overwegende dat noch de heer [Y. A.], noch mevrouw [Y. F.] een bewijs van effectieve en recente tewerkstelling kunnen voorleggen. Uit het voorgelegde OCMW attest dd. 29/11/2011 blijkt dat verzoekers equivalent leefloon ontvingen in de periode van 01/09/2011 t.e.m. 30/11/2011 ten bedrage van 2943,81 euro. Dat er geen OCMW attest voorgelegd werd van de vorige verblijfplaats Ravels waar het gezin officieel stond ingeschreven voor 09/09/2011 om na te gaan of voorheen ook steun werd ontvangen.

Dat verzoekers daarom niet voldoen aan de aan hun verblijf gestelde voorwaarden.

Dat het feit dat meneer is ingeschreven als werkzoekende bij de VDAB vanaf 13/09/2011 en vanaf september pogingen ondernam om werk te zoeken alsook Nederlandse lessen te volgen en een verplicht inburgeringstraject volgde en hiervan bewijzen levert, doet in wezen niets af aan de voorwaarden gesteld aan zijn tijdelijk verblijf.

Dat verzoekers menen dat verweerder bij het verlenen van de tijdelijk verblijf aan hen niet billijk gehandeld heeft.

Verzoekers werden in het bezit gesteld van een tijdelijk verblijf die maar slechts 6 maanden geldig was.

Men mag niet uit het oog verliezen dat verzoekers dienden een woning en vaste verblijfplaats te hebben om in het vreemdelingenregister te kunnen worden ingeschreven.

Zoniet konden zij geen verblijf[s]document [...] ver[k]rijgen.

Tevens wensen verzoekers te benadrukken dat verweerder bij het verlenen van de tijdelijke verblijf geen rekening gehouden heeft met socio-culturele en persoonlijke capaciteit van verzoekers.

De Afghanen hebben geen ruime vangnet in België, in tegendeel van heel veel andere vreemdeling groepen.

Het verlenen van een verblijfkaart van 6 maanden waarvan de verlenging gekoppeld werd aan effectieve tewerkstelling is niet billijk en is niet te realiseren.

Verzoekers menen dat het verblijfkaart in eerste instantie voor een periode van minstens 1 jaar diende te worden verlenen. Verzoekers konden geen Nederlands en op het ogenblik dat zij in het bezit werden gesteld van hun verblijfsvergunning hebben zij onmiddellijk stappen ondernomen om zich te laten inschr[ij]ven voor de Nederlandse lessen.

Verzoeker heeft zich ingeschreven bij VDAB en is op actieve manier op zoek gegaan voor het werk.

Verzoekers meent dat een tijdelijke verblijfkaart uitgeven voor 6 maanden was een grove fout.

Verweerder heeft op een willekeurige manier gehandeld.

Verzoekers hadden geen andere keuze om beroep te doen bij het OCMW en zij hebben tussen 01/09/2011 t.e.m. 30/11/2011 leefloon ontvangen.

Zoals reeds boven werd gesteld hebben de Afghanen geen ruime vangnet in België.

Werk vinden voor verzoekers als analfabeet, die geen Nederlands kan en geen werk ervaring of geen diploma heeft, met een verblijfkaart die maar 6 maanden geldig is in huidige omstandigheden is onmogelijk.

Verder wensen verzoekers te benadrukken dat zij voorheen geen leefloon ontvingen.

Zij verbleven voorheen in een opvangcentrum.

Dat de bestreden beslissing verder stelt dat inzake de asielaanvraag van betrokkenen ingediend op 24/12/2010 werd op 29/07/2011 door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming genomen. Derhalve is het onderzoek van de veiligheidstoestand in Afghanistan, gelinkt aan de profiel van de titularis van de verblijfstitel beëindigd.

Verzoekers zijn van Herat afkomstig.

De verlenging van het tijdelijk verblijf van verzoekers werd gekoppeld aan het onderzoek van de veiligheidstoestand in Afghanistan.

Dit voorwaarde werd als een belangrijk bijkomen element opgesteld voor de verlenging van de tijdelijke verblijfkaart.

In casu heeft verweerder nagelaten om dergelijke onderzoek te doen.

Men verwijst gewoonweg naar de beslissing van het CGVS over hun laatste asielaanvraag.

Men mag niet vergeten dat de tijdelijke verblijfkaart werd aan verzoeker afgeleverd juist omdat men van er overtuigd was dat de situatie in Herat niet veilig was.

Verzoekers menen dat de bestreden beslissing niet gemotiveerd is.

A. De algemene omstandigheden in Herat

De bestreden beslissing meent dat er geen sprake is van een reëel risico in de stad Herat.

Deze analyse is absoluut niet correct.

Op het openbaar beleid van het CGVS inzake asielaanvragen van Afghaanse asielaanvragen van Afghaanse asielzoekers (Regio's subsidiaire bescherming) kan men lezen dat CGVS aan asielzoekers afkomstig van Herat heel de provincie de subsidiaire bescherming[s]status toekent (bijlage 3).

Zonder enige uitleg, heeft verweerder zijn positie veranderd en vindt nu dat Herat stad niet gevaarlijk is.

In [het] CEDOCA rapport kan men lezen:

In de eerste helft van 2009 werden Kushki Kohna, Shindand Adraskan en Guzara in verschillende bronnen vermeld omwille van de veiligheidsproblemen. Vanaf medio 2009 werd er een toename van het geweld in de provincie vastgesteld. Enkel de VN stelde een afname van het geweld in Herat vast. Andere bronnen vermeldden toenemend geweld op het platteland en in het bijzonder de districten Injil, Chisti Sharif, Karukh en Kushki Kuhna werden genoemd. Ook de luchthaven van Herat kreeg te maken met meer geweld. In de eerste maanden van 2010 werd de stad Herat door ANSO relatief rustig genoemd. In juni 2010 registreerde ANSO een daling van het aantal veiligheidsincidenten in de provincie ten aanzien van het aantal in juni 2009.

ANSO rapporteerde volgende gebeurtenissen en evoluties in 2010.

In januari 2010 werden door AGE's aanvallen op PGF en de overheid uitgevoerd en vonden gewapende clashes plaats in de districten Guiran, Kushki Kunha en Chisti Sharif. In Guzara (luchthaven), Injil en Herat stad voerden AGE's raketaanvallen uit. Er werden in januari burgers ontvoerd in Koshan, Gulram en Herat stad. Illegale checkpoints werden opgezet in Chisti Sharif en Pashtun Zarghun. IED aanvallen werden in Shindand gerapporteerd en het districtscentrum van Adraskan werd aangevallen. In Chisti Sharif en Kushki Kunha vonden militaire operaties plaats. [I]n februari 2010 was er sprake van een verhoogde aanwezigheid van AGE's in Pashtun Zarghun. In Chisti Sharif werd een illegaal checkpoint opgezet door AGE's en werden IED aanslagen uitgevoerd. Dit gebeurde tevens in februari in de districten Adraskan, Shindand, Kushk en Kushki Kunha. Er vielen burgerslachtoffers bij deze IED aanslagen Er waren aanvallen en clashes in Kushki Kunha en Injil. Er werden opnieuw raketten afgevuurd op de luchthaven. In maart 2010 vonden aanvallen en clashes plaats in Kushk, Chisti Sharif, Kushki Kunha en Shindand In het laatste district werd een militaire operatie uitgevoerd door PGF. IEDs maakten burgerslachtoffers in maart in de districten Adraskan en Injil. In Guzara was sprake van een "escalation of force" incident. In Herat stad werd een ontvoering gemeld. ANSO wees deze maand op IED gevaar voor burgers. In april 2010 maakten IED's burgerslachtoffers in Kushki Kunha, Kushk, Shindand en Guiran. In Kushk vonden gewapende clashes plaats. In Shindand werd telecommunicatie-infrastructuur vernield. In Karukh werden een NGO en een school aangevallen door AGE's. In mei en juni 2010 vonden aanvallen en clashes plaats waarbij soms burgerslachtoffers vielen in Shindand, Chisti Sharif, Karukh, Obe, Adraskan, Guiran, Kushki Kunha, Kushk en Farsi. In Shindand werd een luchtbombardement gerapporteerd. IED's explodeerden en maakten vaak burgerslachtoffers in Shindand, Adraskan, Kushk, Injil, Guiran, Ghorian, Pashtun Zarghun en Kushki Kunha. In sommige districten werden burgers ontvoerd. In juli en augustus 2010 vonden ontvoeringen plaats in Shindand, Kushk Guiran en Adraskan. IED's maakten burgerslachtoffers in Adraskan, Guzara, Injil en Herat Stad. Er werden AGE aanvallen gerapporteerd in Chisti Sharif, Karukh en Ghoryan.

In de eerste helft van 2011 bleven de AGE's actief in de zuidelijke districten Adraskan en Shindand, de oostelijke districten Chisti Sharif, Obe, Pashtun Zarghun, Karukh en tenslotte de noordelijke districten Kushki Kohna, Kushk en Guiran. In deze districten zijn IED-aanslagen van de orde van de dag en komen aanvallen op checkpoints en konvoien en regelrechte gevechten regelmatig voor. Daarbij vallen ook soms burgerslachtoffers. Op 2 april 2011 was er voor de eerste keer sinds 2009 een gewapende aanval in Herat stad. Volgens ANSO is dit ongebruikelijk en is de stad kalm. Eind mei 2011 gebeurde er in de stad een zwaar incident: een aanval met zelfmoordterroristen op een Italiaanse basis, waarbij vier doden vielen. Dit is echter een geïsoleerd incident. 'In general, direct fire attacks by AOG's (nvda AGE) in Herat city are rare. Only four such attacks were recorded (from different districts) in Herat city since 2008, 'ANSO meldt voorts enkele kleinere incidenten in Ghoryan, één incident in Zinda Jan en geen incidenten in Kohsan. Afgaande op ANSO lijkt het er dus op dat de westelijke districten rustiger zijn dan de rest van de provincie. Ook in het oostelijke district Farsi, grenzend aan Ghor worden geen feiten gerapporteerd. Pajhwak vermeldt in de eerste helft van 2011 één incident in Zinda Jan, een IED die vier politie-agenten verwondde. Voor de rest hebben zich in dit district blijkbaar geen feiten voorgedaan. Betreffende Kohsan vermeldt Pajhwok geen incidenten in de eerste helft van 2011. Aangaande Injil geeft Pajhwok mee dat er zich sporadisch IED-aanslagen voordoen. Ook zijn er bij momenten wapens in beslag genomen. ANSO meldt dat Herat en het omliggende district Injil relatief rustig zijn behoudens

af en toe een IED: 'At présent such incidents are expected to remain rare as the usually quiet district of Injil generally reports low levels of support for AOG (nvda AGE).' In februari 2011 gebeurde het enige ernstige incident in Injil, een IED-explosie gericht tegen een politie-auto. Eén burger kwam om, een politieman raakte gewond. In verband met het iets zuidelijker gelegen district Guzara stelt Pajhwok dan weer dat het 'relatief onveilig' is. Er worden ook meerdere incidenten gemeld o.m. een luchtaanval. Volgens een analyse van het Institute for War and Peace Reporting beginnen de Taliban steeds meer aanwezig te zijn in Guzara. Er dient echter opgemerkt dat het aantal incidenten in Guzara ten zeerste beperkt blijft. ANSO meldt dat op 12 maart 2011 drie raketten neerkwamen in de buurt van de luchthaven, zonder echter schade aan te richten. Betreffende Guzara schrijft ANSO voorts "although further AOG (nvda AGE) related incidents in and around Herat city should be expected, they are not likely to increase on a large scale." Er kan dan ook niet gesteld worden dat er in Guzara sprake is van veralgemeend geweld. Dat is relevant omdat de internationale luchthaven van Herat in dit district ligt, zo'n 15 km te zuiden van het stadscentrum. Betreffende het oostelijke district Farsi, dat grenst aan Ghor tenslotte, dient opgemerkt dat er verschillende gewelddaden waren in 2010, maar dat noch ANSO, noch Pajhwok melding maken van enige gewelddaad in 2011.

Er kan dan ook op basis van de geraadpleegde bronnen geconstateerd worden dat er in de districten Farsi, Kohsan, Zinda Jan, Herat, Injil en Guzara geen sprake is van veralgemeend geweld. Betreffende de bereikbaarheid van deze gebieden vanuit Kabul: er dient opgemerkt dat men in geval van een reis over land onvermijdelijk door districten moet waar er wel sprake is van veralgemeend geweld (Provincies Badghis, Herat en Farah). Dat betekent niet dat reizen vanuit Kabul naar Herat onmogelijk is. Twee luchtvaartmaatschappijen bieden immers in totaal vier vluchten per dag aan van de hoofdstad naar Herat Ariana Afghanistan Airlines en Kam Air vliegen beiden in de ochtend en over de middag. Prijzen variëren van 125 dollar tot enkele honderden dollars. Betreffende het transport van de luchthaven naar Herat: er is weliswaar geen openbaar vervoer, maar er is wel ruimschoots de mogelijkheid op de luchthaven privé-transport te charteren. Er dient in deze aangestipt dat er op dat ogenblik in de districten Guzara, Injil en Herat geen sprake is van veralgemeend geweld. Er dient ook opgemerkt dat de luchthaven van Herat een flinke passagiersstroom genereert. Niet alleen is er een dagelijkse passage van 150 à 200 personen vanuit Kabul, er wordt ook vanuit andere bestemmingen op gevlogen. In 2010 grepen op er ca. 35.000 vliegbewegingen plaats, goed voor ruim 550.000 burgerpassagiers. Geen van de bronnen vermeldt tot op heden gewelddadige acties gericht tegen het verkeer van en naar de luchthaven.

Het ANSO rapport zegt nochtans dat de situatie in Herat tussen 2010 en 2011 is verslechterd en het aantal aanvallen van AGE's is toegenomen met 115%. Het niveau van geweld is dus hoger dan vroeger.

Er is nu - zoals vroeger - in Herat wel sprake van een reëel risico in zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers menen dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd nu de belangrijke voorwaarde, welke door verweerder opgesteld werd voor de verlenging van hun verblijfkaart, nl. het onderzoek naar de veiligheidssituatie in Afghanistan werd niet gevoerd.

B. De beslissing zwijgt over de kinderen.

De bestreden beslissing onderzoekt de noodzaak aan bescherming voor een familie niet.

De bestreden beslissing is identiek aan een beslissing voor een jonge alleenstaande man en zwijgt in alle talen over de kinderen.

Het risico op ernstige schade is nochtans des te groter voor een dergelijk kwetsbare categorie.

De bestreden beslissing betreft een beslissing van een administratieve autoriteit en zoals elke administratieve beslissing dient ze het belang van het kind te onderzoeken. (Artikel 3 van het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind; artikel 22bis Grondwet).

De UNHCR heeft gevraagd een specifieke motivatie voor de kinderen te geven in de asielbeslissingen betreffende Afghanen.

According to Article 3 of the Convention on the Rights of the Child (20 November 1989), « In all actions concerning children, whether undertaken by public or private social welfare institutions, courts of law,

administrative authorities or legislative bodies, the best interests of the child shall be a primary consideration. » This principle is confirmed in Article 22bis of the Belgian Constitution, which reads: « [...] Dans toute décision qui le concerne, l'intérêt de l'enfant est pris en considération de manière primordiale »

If an asylum seeker is accompanied by a child or children the decision on their asylum application will also affect the children.

Recommendation:

- UNHCR recommends that, if an asylum-seeker is accompanied by children, the determination on the asylum application also include an assessment of the best interests of the child (boy/girl) taking into account the child specific considerations in the UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan, 17 December 2010, HCR/EG/AFG/10/04, available at:

<http://www.unhcr.org/refworld/pdfid/4d0b55c92.pdf> and the UNHCR Guidelines on International Protection No. 8: Child Asylum Claims under Articles 1(A)2 and 1(F) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, 22 December 2009, HCR/GIP/09/08, available at: <http://www.unhcr.org/refworld/pdfid/4b2f4f6d2.pdf>. It is also recommended that decision-makers refer to the attached additional country guidance regarding children in Afghanistan.”

Volgens de directeur van UNICEF is Afghanistan is slechtste land ter wereld voor kinderen.

Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen die deze werkelijkheid niet ontkent, verkiest ze desalniettemin te verzwijgen.

Het is nochtans evident dat een onmenselijke behandeling op een andere wijze wordt onderzocht wanneer het gaat om een volwassene dan wanneer het een kind betreft. De beoordeling van een onmenselijke of vernederende behandeling is verschillend. Het gebrek aan toegang tot de meeste elementaire rechten, toegang tot school, medische hulp, ..., is van die aard dat het kwetsbare groepen blootstelt aan een ernstig risico op een schending van het recht op leven en het recht op de fysieke en morele integriteit.

Het Europees Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (met directe werking sedert de inwerkingtreding van het verdrag van Lissabon), legt de lidstaten op (en dus eveneens hun administratie) de volgende rechten na te leven en te waarborgen:

“Artikel 2: Recht op leven

- 1. Eenieder heeft recht op leven.*
- 2. Niemand wordt tot de doodstraf veroordeeld of terechtgesteld.”*

Nochtans behaalt Afghanistan het wereldrecord van de kindersterfte. Amnesty International spreekt van 242 op 1000 kinderen, UNICEF van 257 op 1000. Dit komt erop neer dat ongeveer 1 kind op 4 niet de leeftijd van 5 jaar bereikt.

Het Handvest stelt verder in artikel 3

“Het recht op menselijke integriteit

- 1. Eenieder heeft recht op lichamelijke en geestelijke integriteit. (...)“*

Het is belangrijk er de nadruk op te leggen dat het gebrek aan medische en sociale structuren een onmiddellijk en direct gevolg is van de oorlog.

“Artikel 14 van het Handvest: Recht op onderwijs

- 1. Eenieder heeft recht op onderwijs, alsmede op toegang tot beroepsopleiding en bijscholing.*

2. Dit recht houdt de mogelijkheid in om het verplichte onderwijs kosteloos te volgen.

3. De vrijheid om instellingen voor onderwijs op te richten met inachtneming van de democratische beginselen en het recht van de ouders om zich voor hun kinderen te verzekeren van het onderwijs en de opvoeding die overeenstemmen met hun godsdienstige, levensbeschouwelijke en opvoedkundige overtuigingen, worden geëerbiedigd volgens de nationale wetten die de uitoefening ervan beheersen.”

In Afghanistan gaan slechts 66% van de jongens en 40% van de meisjes naar de lagere school, omwille van het langdurige en onmenselijk gewapend conflict. Dit cijfer is zelfs lager daar waar het secundair onderwijs betreft, waar slechts 18% van de jongens naar school gaan en slechts van 6 % van de meisjes. Deze cijfers van UNICEF bevestigen duidelijk dat het recht op onderwijs van de kinderen in gevaar zou worden gebracht bij een terugkeer naar Afghanistan.

Deze dramatische humanitaire situatie is het directe gevolg van het gewapend conflict dat reeds 30 jaar duurt. Ze dient dan ook onderzocht te worden bij het onderzoek naar de subsidiaire bescherming aangezien ze een ernstig risico vormt voor het leven en de fysieke integriteit en dat dit risico past in het kader van het gewapend conflict.

Bij deze humanitaire crisis dient men het risico toe te voegen op antipersoonsmijnen die elke dag kinderen doden of verminken in Afghanistan.

De bestreden beslissing diende zich uit te spreken over het risico bij een terugkeer naar Afghanistan voor elk lid van de familie en niet enkel voor toekenning van een internationale bescherming voor de ouders.”

3.2. Verwerende partij repliceert als volgt:

“Betreffende de vermeende schending van de artikelen 1, 2 en 3 van de Wet dd. 29.07.1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, bepalingen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers hun inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek leveren, maar dat zij tevens blijf geven kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekers het vereiste belang ontberen bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekers de schending aanvoeren, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereik.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979. Arr. Cass. 1978-79, 522: alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekers het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hen toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekers toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) werd afgeleverd en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoekers hun uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoekers hun beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door hen geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat dit aspect van verzoekers hun enig middel onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op verzoekers hun concrete kritiek, die de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat de verwerende partij gelden dat verzoekers hun beschouwingen niet kunnen worden aangenomen.

[...]

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding na grondig en zorgvuldig onderzoek van verzoekers hun concrete situatie heeft geoordeeld dat een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) diende te worden afgeleverd.

In zoverre verzoekers in hun enig middel opwerpen dat het verlenen van een verblijfskaart van "slechts" zes maanden niet billijk is en niet te realiseren is voor verzoekers, laat de verwerende partij gelden dat verzoekers hun kritiek betrekking heeft op de beslissing van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid dd. 01.07.2011, waarbij aan verzoekers tijdelijk verblijf werd toegestaan onder welbepaalde voorwaarden.

Voorts menen verzoekers dat het een grove fout was om een tijdelijke verblijfskaart voor 6 maanden af te leveren, in plaats van minstens 1 jaar. Benevens het feit dat dergelijke kritiek uiteraard geenszins ernstig is, dient opnieuw te worden vastgesteld dat verzoekers hun kritiek betrekking heeft op de beslissing van de gemachtigde dd. 01.07.2011.

Verzoekers hebben evenwel een beroep tot nietigverklaring ingesteld tegen een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), dd. 04.01.2012. De verwerende partij merkt derhalve op dat verzoekers hun kritiek geen betrekking heeft op de bestreden beslissing.

Middelen die geen betrekking hebben op de bestreden akte, zijn niet ontvankelijk (R.v.St. nr. 45.181, 8.12.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.).

De verwerende partij stelt vast dat verzoekers niet betwisten dat zij niet voldoen aan de voorwaarden voor de verlenging van het tijdelijk verblijf, zoals deze gesteld zijn in de beslissing van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid dd. 01.07.2011. Verzoekers beperken zich tot het uiten van kritiek op de gestelde voorwaarden, doch dienaangaande dient te worden vastgesteld dat dergelijke kritiek niet dienstig is om de nietigverklaring van de bestreden beslissing te bekomen.

De verwerende partij merkt op dat, indien verzoekers zich niet akkoord konden verklaren met de gestelde voorwaarden voor een verlengd verblijf, dat zij de beslissing dd. 01.07.2011 hadden moeten aanvechten. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt geenszins dat verzoekers dit hebben gedaan.

Verzoekers beschouwingen kunnen geen grond tot nietigverklaring uitmaken.

Verzoekers menen voorts dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding in de bestreden beslissing geen afdoende onderzoek heeft gevoerd naar de veiligheidstoestand in Afghanistan. Verzoekers voeren aan dat de gemachtigde zich niet had mogen beperken tot een verwijzing naar de asielprocedure, omdat het tijdelijk verblijf net werd toegestaan omwille van de onveiligheid in Herat (Afghanistan).

De verwerende partij laat gelden dat de beslissing, waarbij verzoekers in het bezit werden gesteld van een AI, dateert van voor de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers

kunnen niet dienstig voorhouden dat het tijdelijk verblijf van hen werd toegestaan, omdat men “ervan overtuigd was dat de situatie in Herat niet veilig was”.

In zijn beslissing dd. 29.07.2011 stelde de Commissaris-Generaal uitdrukkelijk dat verzoekers noch een persoonlijke vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade aannemelijk hadden gemaakt tijdens hun asielaanvragen. Hierbij werd in het bijzonder opgemerkt dat verzoekers bedrieglijk beweerden in Herat verbleven te hebben.

Het is geenszins onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding om aan de hand van deze beslissing van de Commissaris-Generaal te oordelen dat er in hoofde van verzoekers geen problematische veiligheidssituatie is in Afghanistan.

Verzoekers werpen op dat de bestreden beslissing zou stellen dat er geen sprake is van een reëel risico in de stad Herat. Dergelijke bewering van verzoekers is evenwel manifest onjuist. Naar aanleiding van verzoekers vierde asielaanvraag werd vastgesteld dat geenszins geloof kon worden gehecht aan verzoekers herkomst uit Herat.

Verzoekers slaan de bal volledig mis, waar zij stellen dat is geoordeeld dat de stad Herat niet gevaarlijk zou zijn. Verzoekers kunnen zich derhalve niet dienstig beroepen op de algemene rapporten, die het tegendeel zouden moeten bewijzen.

De verwerende partij merkt op dat door de Commissaris-Generaal is vastgesteld dat verzoekers bij hun asielaanvragen bedrieglijk hebben voorgehouden uit Herat afkomstig te zijn. Aangezien verzoekers voorts geen elementen aanvoeren op grond waarvan een problematische veiligheidssituatie zou kunnen worden vastgesteld, oordeelde de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding geheel terecht dat aan verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden afgeleverd.

Verzoekers slagen er niet in de gedegen motivering van de bestreden beslissing te weerleggen.

Voorts werpen verzoekers op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding in alle talen over de kinderen zwijgt.

De verwerende partij laat gelden dat verzoekers algemene en vage beschouwingen geen afbreuk kunnen doen aan de bestreden beslissing. Verzoekers beroepen zich andermaal op de algemene onveiligheid in Afghanistan, doch blijven volkomen in gebreke dienaangaande concrete elementen naar voor te brengen.

De verwerende partij merkt op dat de kinderen het statuut volgen van hun moeder, aan wie op 04.01.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) ter kennis werd gebracht. Er dient te worden beklemtoond dat verzoekers de eigenlijke motieven van het bevel niet betwisten, nu zij enkel kritiek leveren op de gestelde voorwaarden, evenwel zonder aan te tonen dat zij er wel degelijk aan voldoen.

Aangezien aan verzoekers geheel terecht een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven, heeft deze beslissing tevens betrekking op de minderjarige kinderen van verzoekers.

In zoverre verzoekers opwerpen dat de situatie in Afghanistan onvoldoende veilig is, verwijst de verwerende partij naar hetgeen hoger uiteen werd gezet naar aanleiding van verzoekers asielaanvragen. In het kader van verzoekers hun diverse asielaanvragen werd immers reeds grondig en zorgvuldig onderzocht of er in hoofd van verzoekers elementen aanwezig zijn, die de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus kunnen rechtvaardigen. Verzoekers vierde asielaanvraag werd definitief geweigerd op 29.07.2011.

Bovendien dient te worden benadrukt dat de bestreden beslissing verzoekers geenszins verplicht terug te keren naar het land van herkomst, doch enkel de verplichting inhoudt tot het verlaten van het grondgebied van het Rijk en van dat van een aantal andere Staten met wie België afspraken heeft gemaakt inzake grensoverschrijding door vreemdelingen (cf. R.v.St. nr. 50.187, 14.11.1994, en nr. 50.130, 9.11.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

“(…) het naar school gaan van de kinderen kan niet beschouwd worden als buitengewone omstandigheid omdat dit enkel aangeeft dat het recht op onderwijs niet werd ontzegd aan de kinderen en dat dit niets verandert aan de vaststelling dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt om het illegaal verblijf verder te zetten, tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is, verzoekers kunnen tijdens de schoolvakantie de nodige stappen te zetten om een aanvraag in te dienen vanuit het buitenland verzoekers wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure, artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag kan niet dienstig worden ingeroepen en artikel 16.1 van ditzelfde verdrag kan evenmin dienstig worden aangevoerd omdat de beslissing geldt voor het hele gezin.” (R.v.V. nr. 55 050 van 27.01.2011)

Betreffende de vermeende schending van artikel 3 EVRM merkt de verwerende partij vervolgens op dat aan de door verzoekers kennelijk bedoelde verdragsvoorschriften is voldaan wanneer de bestreden beslissing tot stand is gekomen met eerbiediging ervan, daar de verwerende partij de uit deze artikelen voortvloeiende verplichtingen slechts kan waarborgen binnen het eigen grondgebied (R.v.St. nr. 38.363, 19.12.1991, Arr. R.v.St. 1991, z.p.).

Ten overvloede laat de verwerende partij nog het volgende gelden.

In antwoord op de door verzoekers geponeerde schending van art. 3 EVRM, laat de verwerende partij gelden dat onder foltering in de zin van art. 3 EVRM wordt begrepen, “die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht” (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T Vreemd. 1994. 253, noot VANHEULE, D.).

Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992.Arr. Cass, 1993, 1, 148).

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu:

- verzoekers ter zake vaag blijven en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt,*
- de beweerde problemen in het land van herkomst reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een diepgaand onderzoek in het kader van de asielaanvraag, dewelke definitief werd verworpen.*

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit van art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...)

Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aangetoond, terwijl verzoekers tevens in gebreke blijven aan de hand van concrete elementen een schending van artikel 2 EVRM aannemelijk te maken.

Verzoekers kunnen immers bezwaarlijk voorhouden dat zij door de bestreden beslissing veroordeeld worden tot de doodstraf. Verzoekers beschouwingen zijn volkomen hypothetisch, waar zij menen dat ze een terugkeer naar Afghanistan met het leven zullen bekopen.

Dergelijke beschouwingen kunnen niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) diende te worden afgeleverd.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers hun concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclus.

Verzoekers kunnen niet dienstig anders voorhouden.”

3.3.1. Wat de ingeroepen schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.3.2. Inzake de stelling van verzoekende partijen dat verwerende partij, door een tewerkstellingsvereiste te voorzien, een niet billijke voorwaarde heeft opgenomen in haar beslissing van 1 juli 2011 betreffende de mogelijkheid om de hen toegekende verblijfsmachtiging te laten verlengen, moet worden geduïd dat deze grief niet gericht is tegen de in casu bestreden beslissing en derhalve niet dienstig is. De Raad moet tevens benadrukken dat hij hoe dan ook enkel de rechtmatigheid van de hem voorgelegde beslissing kan toetsen en het hem niet toekomt te beoordelen of een administratieve beslissing billijk is (cf. RvS 15 december 2008, nr. 188.772).

3.3.3. Verzoekende partijen kunnen ook niet gevolgd worden in hun bewering dat verwerende partij heeft nagelaten hun situatie degelijk te onderzoeken en derhalve het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden heeft. Zij betogen weliswaar dat verwerende partij had meegedeeld dat de eventuele verlenging van de geldigheidsduur van de hen toegestane verblijfsmachtiging zou beoordeeld worden in functie van de veiligheidstoestand in Afghanistan, doch gaan voorbij aan het feit dat verwerende partij deze beoordeling wel degelijk heeft doorgevoerd en in dit verband in de bestreden beslissing uitdrukkelijk motiveerde dat de commissaris-generaal op 29 juli 2011 weigerde hen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Verzoekende partijen betogen dat de situatie in Herat niet veilig is en verwerende partij zonder enige uitleg haar positie heeft veranderd. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt evenwel niet dat verwerende partij ooit enig standpunt zou hebben ingenomen omtrent de veiligheidssituatie in Herat en dat de commissaris-generaal in zijn beslissing, waarnaar verwerende partij zoals reeds gesteld uitdrukkelijk verwees, vaststelde dat hun verklaring inzake hun verblijf in Herat bedrieglijk waren.

Verzoekende partijen houden daarnaast ten onrechte voor dat de bestreden beslissing “*zwijgt over de kinderen*”. In de bestreden beslissing wordt immers uitdrukkelijk verwezen naar de minderjarige kinderen van verzoekende partijen. De Raad dient ook op te merken dat de bestreden beslissing geen “*asielbeslissing*” is, zodat verzoekende partijen niet nuttig kunnen verwijzen naar een aanbeveling van het UNHCR om een specifieke motivering voor de kinderen op te nemen “*in asielbeslissingen betreffende Afghanen*”. Verwerende partij is daarenboven geenszins gebonden door aanbevelingen die gedaan worden door het UNHCR, zodat het gegeven dat zij een dergelijke aanbeveling naast zich neergelegd zou hebben op zich geen reden vormt om te besluiten dat de bestreden beslissing door enige onwettigheid is aangetast. Zo het al de bedoeling zou zijn van verzoekende partijen om, met dit onderdeel van hun middel, de beslissing van de commissaris-generaal te bekritisieren, moet opnieuw worden geduïd deze beslissing niet het voorwerp uitmaakt van voorliggende procedure en dat verzoekende partijen hebben nagelaten om voormelde beslissing aan te vechten bij de Raad, zodat deze een definitief karakter heeft en verwerende partij bij het nemen van haar beslissing kon verwijzen naar de reeds door de commissaris-generaal genomen beslissing.

Waar verzoekende partijen ook verwijzen naar artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, moet worden gesteld dat, daargelaten de vraag of verzoekende partijen een belang hebben bij het inroepen van deze bepaling, gelet op het feit dat vordering niet mede namens hun kinderen werd ingesteld (RvS 9 november 1994, nr. 50.131), het genoemde artikel wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoekende partijen kunnen daarom de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554). Daarnaast moet, wat de verwijzing naar artikel 22bis van de Grondwet betreft, worden toegelicht dat in de door J. VELAERS en S. VAN DROOGHENBROECK opgestelde nota in verband met het ontwerp tot herziening van artikel 22bis van de Grondwet betreffende de

rechten van het kind het volgende wordt gesteld: *“De parlementaire voorbereiding van die grondwets-tekst geeft vrij duidelijk aan dat volgens de auteurs de tekst en de nieuwe rechten die hij voor de kinderen bekrachtigt, in principe geen rechtstreekse werking zullen hebben. De formulering van de tekst (vaag en niet scherp gedefinieerd karakter van sommige van de nieuw verankerde rechten / verwijzing naar een tenuitvoerlegging door de bevoegde wetgevers) noopt op het eerste gezicht tot een dergelijke conclusie.”* In het verslag van de werkgroep belast met het onderzoek van titel II van de Grondwet (Parl.St. Kamer 2007-08 nr. 0175/005, 13) wordt op basis van deze nota vastgesteld dat moet worden geconcludeerd dat *“de ontworpen bepalingen niet rechtstreeks van toepassing zouden zijn”*. De loutere verwijzing naar artikel 22bis van de Grondwet is derhalve in voorliggende zaak evenmin nuttig.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan vastgesteld worden.

3.3.4. Verzoekende partijen blijven ook in gebreke een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken. Zij betogen weliswaar dat de veiligheidssituatie van die aard is dat aan personen die afkomstig zijn uit Herat de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend, maar maken geenszins aannemelijk dat zij voor hun vertrek naar België in die regio verbleven. De bestreden beslissing heeft verder ook niet tot gevolg dat zij zich dienen te begeven naar Herat of een andere regio in Afghanistan die in de door hen bij hun verzoekschrift gevoegde nota omschreven wordt als onveilig gebied. Met hun beschouwingen tonen zij bijgevolg niet aan dat zij dreigen onderworpen te worden aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

3.3.5. Zij tonen ook niet aan dat hun recht op menselijke integriteit, zoals bedoeld in artikel 3 van het Europees handvest, waarnaar zij in de uiteenzetting van hun middel verwijzen, in het gedrang gebracht wordt. Evenmin blijkt dat het recht op onderwijs, zoals bepaald in artikel 14 van voormeld handvest, geschonden wordt. Verzoekende partijen zetten uiteen dat slechts een bepaald percentage van de kinderen in Afghanistan onderwijs volgt, maar tonen hiermee niet aan dat verwerende partij, door het nemen van de bestreden beslissing, henzelf of hun kinderen het recht op onderwijs ontzegt of hen verhindert gebruik te maken van het voorhanden zijnde onderwijsaanbod.

3.3.6. Verzoekende partijen lichten toe dat er een hoge kindersterfte is in Afghanistan en dat antipersoonsmijnen er elke dag kinderen doden of verminken. De Raad kan echter slechts vaststellen dat verzoekende partijen deze beweringen niet met stukken onderbouwen en herhalen dat uit hun uiteenzetting hoe dan ook niet blijkt dat verwerende partij artikel 2 van het EVRM of artikel 2 van het Europees handvest, die het recht op leven beschermen, geschonden heeft. De bestreden beslissing houdt immers niet in dat verzoekende partijen of hun kinderen zich in een gevaarlijk gebied dienen te vestigen of dat de toegang tot bepaalde medische of sociale voorzieningen belemmerd wordt.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK